

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: M. Š.
bytem X
zast. Mgr. Václavem Voříškem, advokátem
se sídlem AK Ledčická 649/15, Praha 8

proti

žalovanému: Krajský úřad Zlínského kraje
sídlem třída Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 5. 2018, č. j. KUZZL-30367/2018, sp. zn. KUSP-20274/2017/DOP/Mu,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce napadl u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“ nebo „zdejší soud“) svou žalobou rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 5. 2018, č. j. KUZZL- 30367/2018, sp. zn. KUSP-20274/2017/DOP/Mu (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo podle

- ust. § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), změněno ve výroku II. o sankci rozhodnutí Magistrátu města Zlína, odboru občansko-správních agend, ze dne 18. 7. 2016, č. j. MMZL 086883/2016, sp. zn. MMZL-121495/2015-HH-PŘ-OOSA-3210/2015 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí o přestupku“), a to tak, že bylo nově rozhodnuto o snížení původně uložené pokuty ve výši 2 000 Kč na částku 1 500 Kč.
2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku (dříve správní delikt) podle ust. § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále též „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že jako provozovatel vozidla tov. zn. X, RZ: X, v rozporu s ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.
 3. Nezjištěný řidič výše uvedeného vozidla se dne 25. 5. 2015 v 9:35 hod., v obci Zlín, na zpoplatněném parkovišti na ulici Kvítková (GPS šířka: 49,2273281; GPS délka: 17,669994), neřídil svislou dopravní značkou IP 13c „Parkoviště s parkovacím automatem“, která označuje placené parkoviště, a na takto označeném parkovišti zastavil a stál, aniž by byl ve vozidle viditelně umístěn platný doklad o zaplacení parkovného. Řidič svým jednáním porušil ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, čímž naplnil skutkovou podstatu přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona.
 4. Za spáchání uvedeného přestupku provozovatele vozidla byla žalobci prvostupňovým správním orgánem uložena pokuta ve výši 2 000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
 5. Krajský soud k tomu dodává, že o výše uvedené právní věci žalobce bylo již zdejším soudem rozhodováno, a to rozsudkem ze dne 19. 4. 2018, č. j. 30 A 8/2017-36 (dále jen „předcházející rozsudek“), kterým bylo částečně vyhověno žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 11. 2016, č. j. KUZL-75534/2016, sp. zn. KUSP-57073/2016/DOP/Bl (dále též „původní rozhodnutí žalovaného“).
 6. Předcházejícím rozsudkem došlo ke zrušení původního rozhodnutí žalovaného ve výroku II., kterým bylo rozhodnuto o snížení uložené pokuty ve výši 2 000 Kč na částku 1 800 Kč. Důvodem byla skutečnost, že správní orgány při určení výše pokuty nesprávně přihlížely k procesní strategii žalobce jako k okolnosti přitěžující. Ve zbytku byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta. Kasační stížnost žalobce proti předcházejícímu rozsudku byla poté Nejvyšší správním soudem zamítnuta, a to rozsudkem ze dne 12. 3. 2020, č. j. 2 As 175/2018-36 (dále jen „rozhodnutí o kasační stížnosti“). Po dobu trvání tohoto řízení bylo řízení o předmětné žalobě proti napadenému rozhodnutí u krajského soudu přerušeno.

II. Napadené rozhodnutí

7. V rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve zrekapituloval dosavadní průběh řízení a obsah správního spisu, přičemž připomněl, že předcházející rozhodnutí bylo zdejším soudem zrušeno pouze ve výroku II., kterým bylo rozhodnuto o snížení původně uložené pokuty ve výši 2 000 Kč na částku 1 800 Kč.

8. V této souvislosti žalovaný uvedl, že prvostupňový správní orgán ve výroku rozhodnutí o přestupku nedopatřením odkázal na nesprávné ustanovení zákona o silničním provozu, což bylo v souladu s ust. § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu napraveno.
9. S odkazem na závazný právní názor krajského soudu vyslovený v předcházejícím rozsudku se žalovaný dále zabýval odůvodněním snížení původně uložené pokuty na částku 1 500 Kč. Konkrétně uvedl, že nelze považovat za dostatečné zdůvodnění prvostupňového správního orgánu, který měl při ukládání pokuty zohlednit společenskou škodlivost přestupku, závažnost pochybení provozovatele vozidla, okolnosti případu a míru zavinění.
10. K tomu žalovaný doplnil, že přestupek provozovatele vozidla je založen na principu objektivní odpovědnosti, pročez se otázka zavinění neposuzuje. Jednání samotného řidiče vozidla pak žalovaný považoval z hlediska společenské škodlivosti za méně závažné, neboť má za následek toliko znevýhodnění těch řidičů, kteří v souladu s příslušným dopravním značením uhradí parkovací poplatek. Charakter daného přestupku lze tak podle žalovaného považovat za polehčující okolnost. Z těchto důvodů, a při zohlednění absence přítěžujících okolností, žalovaný nově rozhodl o uložení pokuty na samotné spodní hranici stanovené zákonem.

III. Žaloba

11. Žalobce předně namítal, že ve věci je dána překážka věci pravomocně rozhoduté, pročez žalovaný nebyl vůbec oprávněn vydat napadené rozhodnutí. Konkrétně žalobce poukázal na skutečnost, že předcházejícím rozsudkem zdejšího soudu bylo původní rozhodnutí žalovaného zrušeno pouze ve výroku II. o změně uložené sankce. Podle názoru žalobce nebyl tímto postupem dotčen výrok o sankci prvostupňového rozhodnutí, neboť ten nabyl právní moci a jeho následná změna napadeným rozhodnutím proto nebyla přípustná.
12. Kromě toho žalobce namítal, že žalovaný nemohl ve výroku napadeného rozhodnutí uložit povinnost k náhradě nákladů řízení podle správního řádu, neboť je nutné aplikovat speciální právní úpravu zakotvenou v ust. § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „nový přestupkový zákon“).
13. Další pochybení žalovaného spatřoval žalobce v tom, že při změně uložené sankce (dnes správní trest) nezohlednil možnost uplatnění institutu mimořádného snížení pokuty podle ust. § 44 nového přestupkového zákona. Podle názoru žalobce byly za tímto účelem dány podmínky, neboť se před vydáním napadeného rozhodnutí nedopustil tři roky žádného dalšího přestupku. Daná okolnost svědčí o tom, že se napravil, což žalovaný nerefletoval.
14. Z těchto důvodů žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil, uložil žalovanému povinnost k náhradě nákladů soudního řízení a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Současně žalobce a jeho právní zástupce vyslovili nesouhlas s tím, aby byly jejich osobní údaje zveřejňovány na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu, přičemž požadovali naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci.

IV. Vyjádření žalovaného

15. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí. Ve vztahu k jednotlivým námitkám pak doplnil, že v řízení nevznikla překážka věci pravomocně rozhodnuté. V této souvislosti žalovaný uvedl, že byl předcházejícím rozsudkem zavázán k tomu, aby nově rozhodl o sankci, která byla žalobci uložena, aniž by zohledňoval jako přítěžující okolnost způsob jeho procesní obhajoby. Vydání napadeného rozhodnutí proto bylo zcela v souladu se závazným právním názorem krajského soudu.
16. Pokud se jedná o namítané pochybení při uložení povinnosti k úhradě nákladů správního řízení, žalovaný poukázal na skutečnost, že k zahájení řízení ve věci přestupku žalobce jako provozovatele vozidla došlo v roce 2016, tedy ještě před nabytím účinnosti přestupkového zákona. V tomto ohledu je nutné zohlednit ust. § 112 odst. 4 daného právního předpisu, podle kterého mělo být přestupkové řízení žalobce projednáno podle dosavadních právních předpisů.
17. Žalovaný dále nepřisvědčil ani námitce brojící proti nezohlednění možné aplikace institutu mimořádného snížení pokuty podle ust. § 44 nového přestupkového zákona. Konkrétně argumentoval tím, že uložení pokuty pod hranici zákonem stanovené sazby je pouze jednou z možností, jak správní orgány mohou reagovat na specifické okolnosti případu. Z toho ovšem nelze dovozovat povinnost příslušného správního orgánu uvádět v rozhodnutí konkrétní důvody, proč nebylo vlivem nesplnění zákonných podmínek k mimořádnému snížení pokuty přistoupeno. O tom svědčí rovněž skutečnost, že uložení pokuty na spodní hranici zákonné sazby bylo řádně zdůvodněno. Podle žalovaného by navíc mimořádné snížení pokuty nevedlo k tomu, aby se žalobce napravil.
18. Z těchto důvodů žalovaný krajskému soudu navrhl, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

19. Krajský soud připomíná, že napadeným rozhodnutím bylo nově rozhodnuto o snížení uložené pokuty na částku 1 500 Kč poté, což bylo původní rozhodnutí žalovaného pouze ve výroku o sankci zrušeno. S ohledem na skutečnost, že jednotlivé žalobní námitky směřují výhradně proti procesnímu postupu žalovaného ve vztahu k vydání napadeného rozhodnutí a stanovení výše pokuty, krajský soud nebude obsah spisové dokumentace podrobně rekapitulovat a omezí se pouze na stručný popis průběhu přestupkového řízení.
20. Na základě policejní dokumentace byl žalobce jako provozovatel vozidla vyzván k uhrazení určené částky nebo sdělení údajů vedoucích ke zjištění totožnosti řidiče vozidla. Na danou výzvu bylo písemně reagováno zmocněnkyní žalobce paní X dne 30. 9. 2015, když prvostupňovému správnímu orgánu sdělila, že vozidlo měl v rozhodnou dobu řídit pan X.
21. V souvislosti se změnou zmocněnce (Odvoz vozu s.r.o.) bylo příslušnému správnímu orgánu dne 13. 3. 2016 doručeno další vyjádření žalobce, ve kterém bylo uvedeno, že vozidlo měla v rozhodnou dobu řídit paní X. Ta však na předvolání k podání

vysvětlení reagovala písemným vyjádřením dne 15. 3. 2016, přičemž popřela, že by byla řidičem vozidla. Z toho důvodu byl vůči žalobci jako provozovateli vozidla vydán příkaz ze dne 21. 4. 2016, proti kterému podal v zákonem stanovené lhůtě odpor.

22. Prvostupňový správní orgán následně nařídil ústní jednání na den 15. 6. 2016, ke kterému se žalobce ani v zastoupení nedostavil. Na místo toho zaslal prostřednictvím zmocněnce písemné vyjádření dne 9. 6. 2016, ve kterém navrhl, aby bylo řízení zastaveno. Po skončení ústního jednání, během kterého byly provedeny důkazy obsahem správního spisu, bylo vydáno rozhodnutí o přestupku, proti kterému se žalobce odvolal.
23. Následně došlo k vydání původního rozhodnutí žalovaného, které bylo zdejší soudem v důsledku podané žaloby ve výroku II. o sankci zrušeno. V rámci navazujícího řízení pak žalovaný vydal napadené rozhodnutí, které je v současné době předmětem soudního přezkumu.

VI. Posouzení věci krajským soudem

24. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
25. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
26. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
27. Žaloba **není důvodná**.
28. Žalobce nejprve namítal, že napadené rozhodnutí nemohlo být vydáno, neboť tomu bránila překážka věci pravomocně rozhodnuté. Tento závěr žalobce dovozoval z toho, že předcházejícím rozsudkem došlo ke zrušení výroku II. původního rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto pouze o změně uložené sankce. Současně však nedošlo ke zrušení samotného výroku o sankci prvostupňového rozhodnutí, který tak nabyl právní moci.
29. S argumentací žalobce se krajský soud neztotožňuje, a to z následujících důvodů. Výrok o sankci prvostupňového rozhodnutí byl přímo dotčen změnou podle ust. § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, a to ve výroku II. původního rozhodnutí, které bylo následně přecházejícím rozsudkem zrušeno. Nelze tedy vycházet z toho, že by výrok o sankci obsažený v prvostupňovém rozhodnutí v původním znění nabyl právní moci, jak tvrdí žalobce.
30. Krajský soud přistoupil v rámci předcházejícího rozsudku pouze k částečnému zrušení původního rozhodnutí, tedy bez současného zrušení prvostupňového rozhodnutí, neboť vytýkanou vadu spočívající v nepřípustném zohlednění způsobu procesní obhajoby žalobce jako okolnosti přítěžující bylo možné odstranit v rámci odvolacího

řízení, k čemuž žalovaný ostatně z důvodu procesní ekonomie přistoupil již při vydání původního rozhodnutí.

31. Z těchto okolností nelze dovozovat závěr, že by snad žalovaný nebyl oprávněn v napadeném rozhodnutí o uložení sankce rozhodnout, k čemuž byl navíc v předcházejícím rozsudku výslovně zavázán, a to ve smyslu ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. Zrušením výroku II. napadeného rozhodnutí se v tomto rozsahu přestupkové řízení vrátilo do stádia odvolacího řízení před vydáním rozhodnutí o odvolání, ve kterém mohla být zákonnost sankce uložené dotčeným a doposud nepravomocným výrokem rozhodnutím o přestupku posouzena. Krajský soud na okraj této otázky podotýká, že soudní přezkum v soudním řízení správním je založen na přezkumu pravomocných správních aktů, takže argumentace žalobce postrádá v tomto ohledu logický smysl.
32. Stejně tak zdejší soud nepovažoval za důvodnou námitku, že žalovaný nemohl ve výroku napadeného rozhodnutí uložit povinnost k náhradě nákladů správního řízení podle příslušného ustanovení správního řádu, a to s odkazem na speciální právní úpravu obsaženou v ust. § 95 nového přestupkového zákona.
33. Předně je nutné připomenout, že žalovaný přistoupil ke změně prvostupňového rozhodnutí ve smyslu ust. § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu pouze ve vztahu k výši uložení sankce, a to v návaznosti na právní názor zdejšího soudu vyslovený v přecházejícím rozsudku. Povinnost uhradit náklady správního řízení byla stanovena již prvostupňovým správním orgánem a zůstala beze změny zachována.
34. Co se týče žalobce namítaného použití správního řádu, krajský soud v souladu s argumentací žalovaného ve vyjádření k žalobě uvádí, že k vydání prvostupňového rozhodnutí došlo ještě za účinnosti staré právní úpravy, tedy před nabytím účinnosti nového přestupkového zákona.
35. V této souvislosti je nutné vycházet z ust. § 112 odst. 4 nového přestupkového zákona, který stanovuje, že: „*Zahájená řízení o přestupku a dosavadním jiném správním deliktu, s výjimkou řízení o disciplinárním deliktu, která nebyla pravomocně skončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se dokončí podle dosavadních zákonů.*“
36. Žalovaný tak nepostupoval v rozporu se zákonem, pokud v kontextu právního názoru zdejšího soudu vysloveném v předcházejícím rozsudku nově rozhodl o výši uložení pokuty, přičemž současně doplnil, že původně uložená povinnost k náhradě nákladů správního řízení zůstává zachována. Nad rámec uvedeného krajský soud připomíná, že prvostupňový správní orgán rozhodl společně o uložení pokuty a stanovení povinnosti k náhradě nákladů správního řízení, a to ve výroku II. rozhodnutí o přestupku.
37. Ve vztahu k výši uložení sankce žalobce dále namítal, že žalovaným nebylo přihlédnuto k možnosti uplatnění institutu mimořádného snížení pokuty podle ust. § 44 nového přestupkového zákona, přestože se žalobce před vydáním napadeného rozhodnutí nedopustil tři roky žádného dalšího přestupku.
38. Krajský soud dává žalobci za pravdu v tom, že správní orgán je povinen přihlížet k okolnostem odůvodňujícím aplikaci daného právního institutu, a to i bez návrhu obviněného z přestupku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9.

2018, č. j. 9 As 220/2018 – 70; odkazovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz).

39. V tomto ohledu není podstatné, že ke spáchání přestupku došlo ještě za účinnosti staré právní úpravy, což vyplývá z ust. § 112 odst. 3 nového přestupkového zákona, které stanovuje, že: „*Na určení druhu a výměry sankce za dosavadní přestupky a jiné správní delikty se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona použijí ustanovení o určení druhu a výměry správního trestu, je-li to pro pachatele výhodnější.*“
40. Možnost mimořádného snížení pokuty pod spodní hranici stanovenou zákonem nepochybně lze považovat za právní úpravu, která je pro pachatele přestupku příznivější, protože k ní mělo být přihlédnuto. Z toho ovšem nevyplývá, že by správní orgány musely za účelem přezkoumatelnosti rozhodnutí v každém individuálním případě zdůvodňovat, proč k aplikaci daného institutu nepřistoupily, pakliže nebyla s ohledem na okolnosti případu naplněna ani jedna z podmínek taxativně stanoveným zákonem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2018, č. j. 4 As 96/2018 – 45).
41. V této souvislosti krajský soud nesdílí názor žalobce, že naplnění zákonného důvodu pro mimořádné snížení pokuty podle ust. § 44 odst. 1 písm. a) nového přestupkového zákona lze automaticky dovozovat z toho, že žalobce se během několika posledních let nedopustil žádného dalšího přestupku. Posouzení možnosti, zda lze nápravy pachatele přestupku dosáhnout rovněž při uložení pokuty pod spodní hranicí stanovenou zákonem, je záležitostí správního uvážení.
42. Žalovaný ostatně v odůvodnění napadeného rozhodnutí přestupkovou minulost žalobce výslovně hodnotil a považoval ji za okolnost polehčující. Z toho ovšem nelze dovozovat povinnost příslušného správního orgánu aplikovat institutu mimořádného snížení pokuty. Existence polehčujících okolností totiž může být spolu s absencí těch přitěžujících zohledněna již tím, že je pokuta uložena na samotné spodní hranici stanovené zákonem, jako tomu bylo v nyní projednávaném případě.
43. Závěrem krajský soud konstatuje, že k žádosti žalobce, resp. jeho právního zástupce, aby rozhodnutí ve věci nebylo publikováno na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu, popř. aby byla provedena jeho naprostá anonymizace, se již opakovaně vyjadřoval také Nejvyšší správní soud.
44. Konkrétně lze poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2018, č. j. 8 As 64/2018 – 44, ve kterém bylo uvedeno, že: „*Zveřejňování a anonymizace rozhodnutí tohoto soudu se řídí § 129 a násl. Směrnice č. 3/2017, Kancelářský a spisový řád Nejvyššího správního soudu, účinné od 1. 7. 2017. Podle § 130 odst. 2 při anonymizaci nahradí kancelář v záhlaví rozhodnutí u fyzických osob jména a příjmení iniciálami; ostatní údaje týkající se těchto osob zcela smaže. V odůvodnění nahradí veškeré anonymizaci podléhající údaje u fyzických osob iniciálami, případně jinými vhodnými zkratkami, které znemožní jejich ztotožnění. Z uvedeného plyne, že jméno ani adresa žalobce nejsou v anonymizované verzi rozhodnutí zveřejňovány. Iniciály žalobce nejsou podle zdejšího soudu v daném případě údajem, podle kterého by bylo možné žalobce identifikovat, a proto není důvodu, aby nebyly zveřejněny. Jak již Nejvyšší správní soud judikoval (srov. např. rozsudek ze dne 31. 5. 2012, čj. 9 Ans 5/2012-29), jméno a příjmení advokáta jsou na základě zvláštního právního předpisu zapsána ve veřejně přístupném*

seznamu. Pokud jsou uvedena v souvislosti s jeho působností, pro kterou byla do veřejně přístupného seznamu zapsána (zde v souvislosti s výkonem advokacie a zastupováním klienta před soudem), nejedná se bez dalšího o chráněné údaje, které by bylo nezbytné anonymizovat. Tím spíše takovým údajem nejsou iniciály advokáta a jeho sídlo, které je již ze své povahy údajem veřejným. S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že způsob, jakým zdejší soud standardně zveřejňuje anonymizované verze svých rozhodnutí, neporušuje ani v této věci právo na ochranu osobních údajů či soukromí žalobce anebo Mgr. Václava Voříška.“

VII. Závěr a náklady řízení

45. Ze všech shora uvedených důvodů bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
46. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, pročež se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 22. června 2020

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.

